

ДЖОДЖО МОЙС ВРАБЧЕ В РЪКАТА

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

Винаги спореха, докато отиваха на парти. Тя просто не можеше да се отпусне, твърдеше Саймън, докато палеше колата. Не и когато вече са закъснели с половин час, естествено, отвърщаше тя, докато продължаваше да си оправя косата в огледалото над седалката отпред.

Може би причината беше в това, че винаги я слагаха да седне до най-големия досадник. (Понякога засичаше колко време ще отнеме на мъжа до нея да я попита с какво се занимава; сегашният ѝ рекорд беше малко по-малко от два часа.) Или това, че винаги шофираше на връщане. (Това никога не подлежеше на обсъждане — понякога го питаше: „Кой ще кара?“, а той неизменно я поглеждаше престорено ужасено и си признаваше, че вече е изпил няколко питиета.) Но най-лошото бе, че това парти беше в шатра на открито, а тя си бе спомнила този факт петнайсет минути след като бе излязла от вкъщи. Обути в сиви сатенени обувки на тънък и висок ток.

— Имаш ли нещо против да пия алкохол? — каза Саймън, докато спираше колата на чакъления паркинг. — Аз карах последния път, ако помниш.

Криста Найтингейл (Бет винаги бе подозирала, че си е измислила името) беше личен консултант и бивша съседка. Нейните партита никога не бяха банални — „събиранията“ се провеждаха в някоя изоставена пожарна станция или пък в осветена от свещи църква например. Тя непрекъснато проучваше нови методи за детоксикация или заминаваше на безплатни пътешествия със свои богати клиенти, Саймън бе подхвърлял на Бет да я пита как и тя може да се захване със същото („Много те бива да командваш хората“), но Бет изобщо не обичаше да обикаля и да води светски разговори. Всичко ѝ се струваше прекалено пресметливо — да правиш комплимент на някого за чантата му, докато се опитваш да му откънеш телефонните номера на познатите му.

— Уха — възкликна Саймън, докато оглеждаше възхитено аленочервената шатра, подхождаща повече на някой махараджа, която бе опъната в дъното на градината на Криста. Цветните лехи около нея грееха с великолепието от цветове и изпълваха топлата вечер с упойващо уханье. По клоните на дърветата бяха окачени китайски фенери, които проблясваха в червено на фона на залеза.

— Конопени постелки — отчаяно измърмори Бет.
— О, стига, скъпа. Погледни от хубавата му страна. Прекрасно е!
— Прекрасно е, ако токчетата ти няма да потънат в земята като пирони.

— Ами сложи си други обувки.

— Това щеше да е полезен съвет преди около час.

— Можеш да вземеш моите.

— Много смешно.

— Бет! Изглеждаш прекрасно! — Криста се приближи по алеята. Тя беше от онези жени, които се движеха с лекота между хората и събираха парченца информация, която после разпределяха в подходящи хапки, като някакъв светски Робин Худ.

— Всички останали вече са тук. Не, не се притеснявайте! Не се притеснявайте! — Тя махна с ръка, когато Бет започна да се извинява. Бет се вгледа в идеално гладкото ѝ чело и се зачуди дали няма замесен ботокс. — Храната и без друго закъснява. Елате, да ви предложи питие.

— Аз ще се погрижа. Всичко изглежда направо смайващо, Криста. Само ми покажи накъде е барът.

Саймън целуна Криста по бузата и изчезна. Щеше да остане там поне половин час, каза си Бет. Да похапне от малките сандвичи.

И да изчака лошото ѝ настроение да се изпари.

Криста я поведе към шатрата.

— Познаваш семейство Кишълмс, нали? Както и Маккарти? Хмм. О, виж — възкликна тя. — Да те запозная с Бен. Той е в същия бранш като теб.

И ето че го видя, застанал пред нея, бавно да повдига ръка.

— Всъщност — каза той, докато устата на Бет внезапно пресъхна като пустиня, — ние вече се познаваме.

Погледът ѝ се плъзна встрани към съпруга ѝ, който стоеше до бара и ровеше в купата с ядки.

— Да. — Тя погледна към Криста и преглътна, усмихвайки се. — Ние... някога работехме заедно.

Криста изглеждаше възхитена.

— О, наистина ли? Какво съвпадение! Какво сте правили?

— Работехме заедно върху едни брошури. Аз пишех текста, Бен отговаряше за снимките.

— Докато Бет напусна.

— Да. Докато напуснах.

Двамата се загледаха един в друг за миг. Той изглеждаше съвсем същият, помисли си тя, не — по-добре, по дяволите, — и тогава внезапно забеляза червенокосата жена, която се усмихваше насреща ѝ.

Бен впери поглед в обувките си.

— Това е съпругата ми, Лиса.

— Поздравления. — Усмивката ѝ бе мигновена и сияйна. — Откога сте женени?

— От осемнайсет месеца.

— Станало е много бързо. Имам предвид... че не беше женен, докато работехме заедно.

— Беше вихрен романс, нали, скъпи? — Жената плъзна длан по рамото му, а ръката ѝ за миг се спря собственически върху яката му.

Бен кимна.

— А съпругът ти? Вие...

— Ние какво? Дали още сме заедно? — Прозвуча по-остро, отколкото бе искала. Засмя се, опитвайки се да го превърне в шега.

— Вие заедно ли сте тук?

Тя се съвзе.

— Да. Разбира се! Той е ето там. До бара.

Погледът му остана прикован прекалено дълго, преценяващо.

— Не мисля, че някога съм го виждал.

— Не, и аз не мисля.

Тя усети дланта на Криста върху гърба си.

— След две минути ще седнем на масата. Бихте ли ме извинили, докато отида да видя какво се случва с индийските специалитети? Бет, нали не си веган? Сигурна съм, че някой ми каза, че е веган. Затова имаме кърри с тофу.

— Радвам се, че се видяхме, Бет. — Бен вече се извърщаше настрани.

— И аз също.

Успя да запази усмивката на лицето си чак до другия край на залата, където беше Саймън.

— Боли ме глава.

Саймън подхвърли фъстък и го улови с уста.

— Още даже не съм си свалил панталона.

— Много смешно. Наистина ли трябва да останем? Предпочитам да се прибера у дома. — Тя се озърна в препълнената шатра. С падането на нощта уханието на розите и прясно окосената трева се смесваше с ароматите на индийски подправки. Седнал с кръстосани крака на възглавничка в ъгъла, някакъв мъж свиреше игриви мелодии на старинна цитра. Англичаните не можеха да седят на пода, разсеяно си помисли тя. Не бяха достатъчно гъвкави. В другия край на стаята някакъв мъж си увиваше салфетка около главата в доста лоша имитация на тюрбан и тя вътрешно потръпна съчувствено.

— Наистина ме боли глава.

Саймън изчака барманът да му напълни отново чашата.

— Просто си уморена. Не можем да си тръгнем, преди дори да са поднесли храната. — Той леко стисна лакътя ѝ и я изгледа озадачено. — Изчакай още час-два. Ще се почувстваш по-добре, след като хапнем.

От лявата ѝ страна имаше празен стол. Веднага щом прочете името, изписано грижливо на картичката пред него, осъзна, че е било неизбежно.

— О — каза само той, когато го видя.

— Да — съгласи се тя. — Какъв късмет за теб.

— И за двама ни.

Защо се бе съгласила да дойде тази вечер? Можеше да измисли поне деветдесет и девет извинения, включително проучване на редки медицински случаи в Гугъл или плетене на одеяло от котешки косми. Но как се бе озовала на сантиметри от този мъж — мъжът, който преди по-малко от две години бе преобърнал живота ѝ с главата надолу?

Мъжът, който я бе преобразил от невидима и подценявана съпруга в секс богиня, в палава съблазнителка.

В прелюбодейка.

Тя решително се извърна към подпухналия господин от дясната си страна.

— И така — започна тя, — с какво се занимавате? Разкажете ми всичко за себе си. Абсолютно всичко.

Още преди да приключи с ордьовъра си, Бет знаеше всичко, което някога би искала да разбере за хидроизолацията, за полимерните мазилки и за проникването на вода. Не че в действителност бе запомнила много от казаното от едрия мъж; цялото й същество бе концентрирано върху Бен от лявата й страна, върху смеха на Бен, докато разговаряше с жената до него.

Но после, след поредната порция интригуващи сведения за ултра мембрани и кухни в стените, Хенри, специалистът по хидроизолациите, се изнесе навън да изпуши една цигара в градината и двамата се оказаха единствените, останали от тяхната страна на масата.

Няколко минути седяха мълчаливо, загледани в цветната украса на масата.

— Чудесно парти.

— Да.

— Изглеждаш добре — каза той.

— Благодаря. — Искаше й се да бе облякла червената рокля. Защо не си бе облякла червената рокля?

— Работиш ли? — попита той.

— Да. В малка маркетингова компания в града. А ти?

— Все още съм във „Фарнсуърт“.

— Ясно.

Отново замълчаха, докато млада сервитьорка смутено им подаде чисти чинии.

Бет си напълни отново чашата.

— Поздравления. За женитбата.

— Благодаря. Беше неочаквано.

— Казваш го, сякаш е станало случайно. — Тя отпи голяма глътка вино.

— Не. Просто неочаквано, както казах. Не мислех, че ще се обвържа с някого. Не и в обозримо бъдеще.

— Така е. Никога не си бил привърженик на обвързването, нали?

Почувства погледа му върху себе си и се изчерви. Мислено си каза, че трябва да млъкне. Саймън беше само на метри оттам. Гласът му се снижи до шепот.

— Наистина ли искаш това?

Бет усети как я обзема някакво безразсъдство. Колко пъти бе искала да проведат този разговор? Колко пъти бе повтаряла всичко, което искаше да му каже? Когато седнаха на масата, тя по-скоро очакваше от него да стане и да си тръгне. Как можеше да седи и просто да хапва и пийва, и да се държи така, сякаш нищо не се е случвало?

— Наистина ли искаш да говорим за това сега, Бет?

Тя вдигна чаша. Съпругът ѝ се смееше на нещо, което Криста бе казала. Той я погледна и ѝ намигна.

— Защо не? — каза тя, махайки му в отговор. — Минали са само две години. Мисля, че това е доста прилично време да отложиш един спор.

— Странно. — Той говореше през замръзнала на лицето му широка усмивка. — Не си спомням да си била толкова гневна.

— Гневна? — саркастично попита тя. — Че защо да съм гневна?

— Не знам. Особено предвид това, че доколкото си спомням, ти беше тази, която вземаше всички решения.

— Решения?

Бен се приведе леко към нея.

— Да не се срещнеш с мен? Да не обсъдим дори онова, което си бяхме обещали да обсъдим?

— *Да не се срещна с теб?* — Тя се обърна и се взря в него. — За една и съща връзка ли говорим?

— Бет, скъпа, би ли подала виното насам? — Гласът на Криста прекъсна разговора им.

Тя вдигна каната рязко, сякаш бе спечелила награда.

— Разбира се — каза тя с неестествено висок глас.

— Денят, в който ме напусна — просъска той до нея, — трябваше да се срещнем в „Олд хен“, за да обсъдим бъдещето си. А ти изобщо не дойде. Знаех, че ти е трудно да решиш всичко, но без дори да се обадиш по телефона, без обяснение? Без нищо?

— „Олд хен“?

Отново гласът на Криста:

— А бялото вино? Извинявай, скъпа. Просто не мога да го стигна оттук.

— Разбира се! — Тя се наведе напред с охладената бутилка.

— И отлично знаеше, че не мога да се свържа с теб, след като си предадеш служебния телефон. Какво трябваше да си помисля? Не

смяташ ли, че след всичко, през което бяхме минали, и след всичко, което си бяхме обещали един на друг, заслужавах нещо повече от това да не се появиш?

Гласът ѝ премина в шепот.

— Беше „Коуч енд хорсис“. Трябваше да се срещнем в „Коуч енд хорсис“. И ти беше този, който не се появи.

Очите им се срещнаха.

Лиса се появи между тях. Бет забеляза, с известно задоволство, че Бен леко потръпна, когато тя сложи ръка на рамото му.

— Как ти се стори пастетът от леща, скъпи?

— Много вкусен! — Усмивката се изписа върху лицето му, сякаш някой я бе залепил там.

— Знаех си, че ще ти хареса. Криста ще ми даде рецептата.

— Страхотно!

Последва кратка, неловка пауза.

Лиса кимна иронично.

— Работа, а? Добре... двамата можете да се върнете към маркетинга си отново. Аз се опитвам да открия дамската тоалетна.

— Ето там е. — Бет посочи през тълпата от гости. — В голямата къща.

— „Коуч енд хорсис“? — повтори Бен, след като жена му се отдалечи.

Пред Бет сервираха ориза. Тя го подаде на Бен и сякаш усети токов удар при докосването на ръцете им.

— Чаках два часа.

Двамата се вторачиха един в друг. За миг шатрата сякаш изчезна. Тя отново се пренесе там в онзи дъждовен четвъртък и хлипаше, заровила нос в ръкава си в празния бар.

— За барове ли си говорите? — Хенри се бе върнал от дясната ѝ страна.

— Да. — Тя преглътна. — „Коуч енд хорсис“.

— О, този го знам. Горے на околоръстното шосе, нали? Не е ли доста оживен обикновено?

Очите ѝ срещнаха тези на Бен.

— Не и колкото би ни се искало, явно.

— Жалко. Много от баровете наоколо, изглежда, са поели по този път. Заради собствениците на помещенията е, да знаете. Искат

неприлично високи наеми. Всички ще фалират така.

Преминаха към основното блюдо за вечерта, нещо с пилешки гърди. Тя не знаеше какво е. Вече не усещаше вкуса на нищо.

— Искаш ли още вино?

Тя гледаше ръката му, докато наливаше, и си спомняше колко бе обичала формата на пръстите му. Идеалните мъжки ръце, с дълги и силни пръсти и квадратни нокти, леко загорели, сякаш са работили на открито. Винаги бе сравнявала ръцете на съпруга си с тях и сравнението съвсем не бе в негова полза, заради което се укоряваше.

— Не знам какво да кажа — обади се той.

— Няма нищо за казване. Ти си женен, аз съм омъжена. И двамата сме продължили живота си.

Усети лек натиск и осъзна шокирано, че бедрото му се притиска в нейното.

— Нима? — тихо попита той и думите му я разтърсиха като сеизмичен трясък. — Наистина ли?

Тя бе изяла шоколадовия си мус наполовина и чашите кафе пред тях бяха празни. Пръстите ѝ си играеха с чаша за вино, докато тя гледаше как червенокосата съпруга на Бен разговаря оживено с групичка гости в другия край на дългата маса. „Това можеше да съм аз“, помисли си Бет.

— През цялото това време — тихо каза Бен — и двамата сме вярвали, че другият се е отказал. — Кракът му още се допираше до нейния. Не ѝ се мислеше какво ще изпитва, когато се дръпнеш.

— Аз просто реших, че си се уморил от нерешителността ми.

— Бях чакал почти година. Щях да чакам и още една.

— Никога не си ми го казвал.

— Надявах се да не се наложи.

Беше тъгувала за него. Тайничко, криейки го от нищо неподозиращия си съпруг. Плачеше в банята или в колата, сълзи от мъка по онова, което можеше да бъде, и вина за онова, което се бе случило. Но дори и тогава изпитваше бегло облекчение, че се бе стигнало до някакво решение. По природа не бе двуличен човек; тази история я бе направила неспособна да се съсредоточи върху каквото и да било — работа, домакинство, семейство. А и перспективата да разбие сърцето на Саймън ѝ бе направо непоносима.

Бен се наведе към нея, приковал очи в дансинга.

— Какво мислиш, че щеше да се случи с нас?

Тя гледаше право напред. Съпругът ѝ разговаряше с Криста. Двамата прекъснаха разговора си за малко и се разсмяха, когато някой падна от стола си.

— Мисля... че подобни размисли водят право към лудостта.

Гласът му се снижи до шепот.

— Аз мисля, че сега щяхме да сме заедно.

Тя затвори очи.

— Даже съм сигурен.

Извърна се и го погледна. Погледът му беше нежен, изпитателен, плашещ.

— Никой никога не ме е карал да се чувствам така, както с теб.

Светът около нея сякаш замръзна. Усети как кръвта нахлува в главата ѝ, сърцето ѝ препусна лудо. Две години се стопиха за миг.

После тя вдигна очи и забеляза Лиса в другия край на масата. Лиса се бе извърнала от групичката хора, с които бе разговаряла, и сега гледаше тях двамата. Изражението ѝ за секунда бе непресторено, с онази напрегната предпазливост на човек, който винаги е нащрек. Тя се усмихна смутено на Бет, после сведе очи към масата. Бет усети как страните ѝ почервяват. Да. Това можеше да съм аз.

Тя погледна към съпруга си, който се смееше. В неведение. Напълно невинен. „Всичко е наред, нали?“, беше я попитал предишната неделя вечер. Беше се взрял необичайно напрегнато в лицето ѝ, докато го казваше. Тя отпи глътка от питието си и за миг остана напълно неподвижна. После стана и потърси чантата си, която бе оставила до стола.

— Бет?

— Радвам се, че се видяхме, Бен — каза тя.

По лицето му се изписа объркване.

— Ти така и не ми каза къде работиш — побърза да каже той.

Хенри, специалистът по влагата, седеше леко встрани и кимаше в такт с музиката.

— Може би... бихме могли да обядваме заедно някой ден? Не успяхме да си кажем почти нищо.

Тя отново погледна към Лиса. Нежно сложи ръка върху рамото му, само за миг.

— Не мисля — каза тя. — И двамата сме продължили живота си, нали така?

— Извинявай, с какво каза, че се занимаваш? — извика след нея Хенри, докато тя се отдалечаваше от масата.

Саймън стоеше до бара и чоплеше останалите в таблата малки сандвичи и хапки. Сигурно търсеше някое останало кашу — любимите му ядки. Намери едно и го вдигна като награда, преди да го подхвърли в устата си. Тя осъзна, че никога не го е виждала да пропусне.

— Да си вървим — каза тя и сложи длан върху рамото му.

— Още ли си уморена?

— Всъщност мислех си да си легнем рано.

— Да си легнем рано? — Той погледна часовника си. — В дванайсет без четвърт?

— На харизан кон зъбите не се гледат, драги — каза тя.

— О, изобщо не гледам. Честна дума. — Той се усмихна и ѝ помогна да си облече сакото.

Може би само си въобразяваше, но ѝ се стори, че той хвърли поглед през рамо към мястото, където бе седяла, и по лицето му се изписа неразгадаем израз. Докато ръката на съпруга ѝ я придържаше леко, колкото да не потъват токчетата ѝ в настилката, Бет внимателно си проправи път между масите към входа на шатрата и оттам — към дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.